

NØVN

Til minnis um kæru systur okkara Marjun Kristensen (fødd Nolsøe)

Svært sviður sorgin um farna systur,
tyngjandi tótleiki trínur í lon,
lið kom í garðin – ein fløvi mistur –
ei bótist aftur tað minsta fon. ---
Hugurin rennur til firrandi løtur,
dýrastu minnir goyma seg har,
fjálgt okur fylgdust barmdómsins gøtur,
tryggur og sorgleysur dagurin var. ---
Lívsgøtur snúgva sær ymiskar leiðir,
heimanífrá fjart har festi tú fót,
tokkin til heimlandið var tær tó greiður,
ongantið sveik teg tín føroyska rót.
Lukkuna fanst tú har við tínum kæru,
fram um alt annað - tey settu teg høgt,
fjálga um tey, tú sá tær sum æru,
heimið so hugnaligt heltst tú og snøgt. ---
Men sjálvt tá ið sólin, sum hjartast man skína, óveðursskýggj
kunnu draga framvið,
løturnar ljósu tá vera at dvína,
mangur tá missa man mál sítt og mið. ---
So var hjá tær - systir – heilt óforvarað
sníkjandi sóttin hon setti sær spor,
alt tað tú stríddist – fekk viðgerð so harða –
lívsviljin fekk eingi linnandi kor.
Seinasta ynski tú hevði av øllum -
víkjandi heilsa tó forðaði tí –
at síggja Føroyar við líðum og fjøllum,
við øllum vænleika tú aldist í. ---
Takk, góða systir, av hjarta vit siga
fyri hvørt bil okkum untist á fold,
styrk tíni nærmastu – Harri vit biðja –
nú tú fann hvílu í fremmandu mold.
Hvíl í friði kæra systir.

Bróðir og systir tín

Mín góða vinkona Vivi farin

Tað steðgaði alt upp hjá mær, tá ein av mínum floksfeløgum skrivaði inn boð til mín og spurdi, um tað var Vivi Møller Vang, sum var farin. Eg visti av ongum, hevði ikki høyrð tíðindini, so tað var ein verri skelkur at fáa.

Vivi og eg hava kenst frá, vit vóru smágentur. Vuksu upp mitt í Klaksvíkurbý tætt við Ziskatrøð-skúlan, har vit gingu í sama flokki og vóru dag og dagliga saman eftir skúlatíð.

Pápi Vivi var Erik Møller Larsen, sum var stjóri í klædnahandlinum hjá J. F. Kjølbro og mamman Ingibjörg Hofgaard av Hvítanesi á Tvøroyri, tvey elskulig menniskju, har børnini altíð føldu seg væl at vera. Fimm vóru systrarnar, hvør vakrari enn onnur og hartil altíð blíðligar og fittar.

Tá Vivi var um 16 ára aldur fluttu tey niðuraftur, og vit hvørki høyrdu ella sóust í eini fimm ár, men minnst, hvussu glað eg bleiv, tá eg sá brúðarmynd av Vivi og manninum Hanusi Vang, bónda á Vatnaskørðum í Havn. Komin heim aftur til Føroya rann skjótt saman aftur okkara millum, og vitjaðu vit hvørja aðra við børnunum og høvdu mangar hugnaligar løtur saman.

Mangan vitjaði eg, saman við børnunum, í heimi teirra á Vatnaskørðum. Eitt vælsignað heim, har man altíð kendi seg meira enn vælkomnan, har eisini altíð varð borðreitt við øllum góðum.

Vivi var sera evnarík og ein av teimum bestu í flokkinum, ein fantastiskur floksfelagi og vinkona. Eg vil takka tær góða Vivi fyri alt tað góða, vit høvdu saman, virkar bara fyri meg so undarligt, hvussu stutt foldarlívið er.

Góði Hanus og tykkara kæru børn, ommu/abbabørn, má Harrin styrkja tykkum hesar tungu dagar og komandi.
Hvíl í friði góða Vivi.

Eg hugsu um løtur so góðar og minnst á barndómsins ár í hønum vit leiktu so fróar so fjálgt var ungdómsins vár

Vit vóru so nær hvørjum øðrum yngri og tilkomin við í Klaksvík og Vatnaskørðum sum systrar tvær, lið um lið.

Bert fyri tað góða eg minnst teg, góða vinkona mín.
Ein fittari vinur ei finnst eg minnst aftur til tín

Nú slóknad er fagrasta glæman, eg ongantið gloyma teg skal.
Tær løtur vit høvdu saman, í hjartanum goymi eg væl

Jórun Nystrom

